

С известния актьор
разговаря СВЕТЛА
ЙОРДАНОВА

- Владо, с какво ще запомниш първия ти час в Театралната Академия?

- Във ВИТИЗ имам неприятен първи спомен. В началото бях много запален, но първото нещо, с което се сблъсках бяха едни взаимоотношения, които не бяха ок. Тогава класове имаха Крикор Азарян и един друг професор, като по това време беше свободно всеки да избира при кого да се запише и всички искахме при Коко и Тодор Колев. Тогава другият професор започна да придърпва кандидат-студентите и да ни изнудва да се записваме при него. Казваше ни, че ако не го направим ще ни скъса и изведнъж се сблъсках с гадната страна на тази моя мечта. Аз кандидатствах и кукли и реших да вляза една година там, а после се върнах, но така пропуснах Крикор Азарян. Това бяха сериозни събития в моя живот и от притеснение два пъти си глътнах езика, защото

можех да загубя права да бъда в Академията, но съм много благодарен на проф. Надежда Сейкова, защото, ако не беше тя, нямаше да бъда актьор. Последваха четири страхотни години при нея, като моята професорка ми даде много и аз влязох преди всички в Народния театър. В началото там бяхме само аз, Ани Пападопулу и Димитър Рачков, с когото и досега сме си много близки.

»
Мразя да съм зависим от любов, опиати, или връзки

- Гладни ли бяха студентските години?

- Много голям въпрос. Тогава бяха сурови времена, имахме по два лева за целия ден, които си разпределяхме - на обяд обикновено си вземахме по един сандвич, само в редки ситуации си делияхме една пица, като това си беше нещо страхотно! Като завършвахме втори курс, ние със Захари (Бахаров-б. а.) направихме една едноактна пиеса, а в по-горните курсове нещата продължиха да се развиват с тази пиеса и аз се проявих и като мениджър. Уредих нашето студентско представление да се играе във фоайето на „Сатирата“ и изкарвахме цели 60-70 лева, които после си разделияхме на две - по 35 лева. Това беше нещо невероятно - първите изкарани пари от актьорско майсторство. Много е хубаво да мечтаеш за нещо и да го реализираш, а тогава с този хонорар си купих фотоапарат. Това също ми беше мечта, защото преди това моят брат ми беше донесъл един по-елементарен от Дубай, но после започнаха да излизат дигиталните фотоапарати, които струваха по 300-400 лева. За мен това бяха супер много пари и затова известно време си събирах, а после си купих един „Панасоник“, който и сега пазя като реликва.

Владо Карамазов: В културата се оцелява по-трудно от „Сървайвър“

Владо Карамазов

НАШИЯТ ГОСТ

Камерата обича **ВЛАДО КАРАМАЗОВ**. Голямата му харизма и актьорски талант се открояват още по време на следването му в НАТФИЗ и веднага след завършването през 2002-ра година той е ангажиран в трупата на „Народния театър“. Истинската му фамилия е Александров, а сценичният му псевдоним е идея на режисьорката Лилия Абаджиева, която го записва така на плакатите за постановката „Ромео и Жулиета“, заради увлечението му по романа на Достоевски - „Братя Карамазови“. Владо е играл в някои от най-емблематичните представления на театъра, както и в хитови сериали, като „Откраднат живот“, „Дяволското гърло“, „Четвърта власт“, „Дървото на живота“ и „Тя и той“. Зрителски симпатии му носи и изявата му като водещ на известното риалити „Сървайвър“. В последните години, той има успехи и във фотографията, като дори се класира в Топ 35 в международния фото конкурс 35Awards. За приноса му към българската култура през 2013 г. актьорът е отличен със „Златен век“ от Министерството на културата.

- Как се породи у теб желанието за фотография?

- Винаги съм търсил и други начини в изкуството, с които да се изразявам - винаги съм снимал и винаги съм имал фотоапарат. Във фотографията има неща, които актьорското майсторство не може да ти даде, защото там съм интерпретатор на чужди мисли и идеи, а аз просто давам душата си в ролята, но когато снимам, си личи моята гледна точка и начинът, по който виждам нещата. Започнах да следвам много фотографии в инстаграм и да гледам снимките им, така се учех. Харесват ми и социалните фотографии, защото ние с теб

например, няма как да отидем да снимаме в Ирак, или в друга гореща точка... Сега имам идея да правя социални проекти на теми, които ме възбудят и в които искам да се зароям по-сериозно. Също така, в момента правя един фотографски проект с Неда Спасова, който ще пусна есента. Измислих една история и идеята ми е да я снимам по празните и обезлюдени улици.

- Защо напоследък рядко снимаш твои колеги и кои холивудски артисти би се изкушил да фотографираш?

- Много съм снимал мои колеги, дълги години само тях снимах и

»
Като студент карах с два лева на ден

вече не е интересно. Всички съм снимал, най-много Теодора (Духовникова-б. а.). От холивудските артисти много бих искал да снимам Джулиан Мур, а заради луничките ѝ си представям една фотосесия с нея по плажове! Бих снимал и много други актриси, както и тези от по-възрастните актьори, като Ал Пачино и Морган Фрийман, като си представям всичко да е много натурално и в стрийт фотографии - например как пият кафе или четат вестник на улицата.

- Какъв словесен портрет би направил на Теодора Духовникова, с която сте не само приятели, но и много силен актьорски тандем?

- Теодора е голям ентузиаст и много се пали за всичко, преди и аз бях същия в това отношение, но се промених, а тя си остана такава. Пали се за различни проекти, където я канят, защото тя предварително си намисля най-хубавото, което ще се случи, но то не се случва точно така и тя страда и преживява това с големи драми, а този вулкан от чувства е смешен и забавен да го гледаш отстрани. Често се случва аз да ѝ кажа, че дадено нещо няма да стане, но тя винаги вижда нещата в розово, а след това бързо се разочарова.

- Би ли споделил някоя забавна история с нея?

- Толкова много забавни истории имаме с нея. Когато снимахме в „Дяволското гърло“ също имаше такива моменти, защото тя искаше всичко да е като в Холивуд - истинско, дори в секс сцените искаше да сме голи, защото в Холивуд така правели, там никой не го правел с гащи - това било идиотщина. Тя може да те побърка с подобни неща, но слава Богу, съм ѝ свикнал и като иска без гащи - без! (Смее се.) Иначе, Теодора е много сериозна актриса и аз много я харесвам. В последните години тя успява да докаже, че е много талантлива, защото тази нейна красота понякога надделява и хората гово-

▲ Пред Театър 199 със Стефан Вълдобрев и Стефка Янорова, докато им вземат отпечатъци за стената на славата пред театъра.

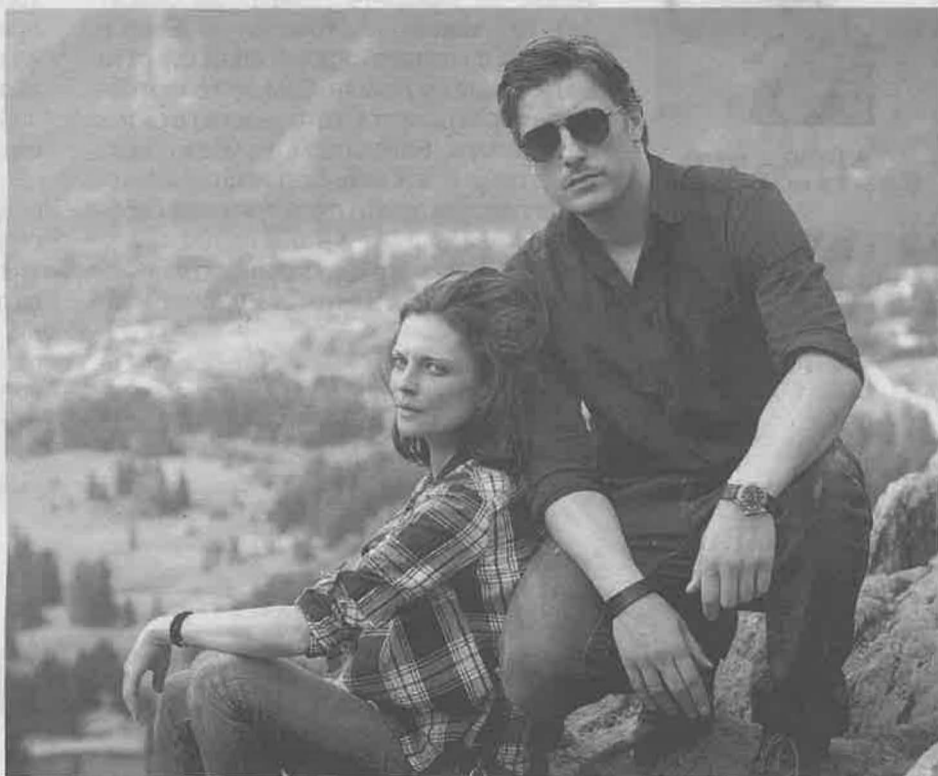
рят главно за нея, а тя наистина има качества и изигра редица сериозни роли. След като се снима в продукцията, която стана голям хит в арабските страни и оттам всекидневно получава много съобщения на арабски, в които ѝ пишат, че искат да се женят за нея. Ако се беше родила другаде, щяхме да я следваме в инстаграм и да виждаме, че има 30 млн. последователи...

- Като гледах интервю със Захари Бахаров, останах с впечатление, че вашето трио му липсва. Така ли е?

- Не, няма такава вероятност! На мен не ми липсва това трио и всъщност се случиха много неща в нашите взаимоотношения и аз приемам цялото това нещо като едно петгодишно преживяване, което по-скоро ме натовари. Имаше много позитивни неща, но успоредно с това и не чак толкова хубави и точно заради тези смесени чувства не ми липсва - предпочитам да живея по-спокойно и по-лекичко. На тях не знам дали им липсва - не мисля, че им липсва. Това е било едно предизвикателство за нас и според мен, така е трябвало да стане, вече така гледам на живота, а не се питам - защо това стана, защо онова... Изведнъж ти се изяснява, че всичко е програмирано и трябва да се примириш с това, а след време виждаш защо дадено нещо се случва и че е било за добро. Последният ми проект „Ново начало“, който е в моя сайт представя хора които са преминали през такива промени и са започнали да се занимават с нещо друго. И никой от тях не съжاليا. Може да ги прочетете в блога ми в сайта www.vladimirkaramazov.com

- Какво ти помогна да презаредиш батериите, след тези промени, които ти се случиха?

- Моите пътешествия много ми помогнаха, защото като се отделиш на 10 000 км. от случващото

▲ Вlado с Теодора Духовникова, с която са колеги и приятели.

Първият ми хонорар беше 35 лева

се и започваш да го гледаш по-отгоре и по-адекватно да разсъждаваш върху случващото се. Много ми помогна и един текст от представлението „Танцът Делхи“ на режисьора Галин Стоев. Там имаше нещо фундаментално на Иван Вирипаев - че животът е един танц и какъв ще бъдеш танцът ние определяме - дали ще бъде красив, или не. Трябва просто да позволиш на всичко, което се случва около теб да бъде такова каквото е - не да се бориш и да се занимаваш защо е така, защото ние не сме Господ бог и не можем да го променим. Въпросът е да пуснеш всичко да бъде такова каквото е и така по-лесно ще живееш. Аз вече не се ядосвам

за нищо - скарал съм се с тоя, с оня, така е трябвало да бъде. Това, с „Три Бейрс Ентертеймънт“ си беше някакъв експеримент за нас, научихме сериозни уроци за живота и се надявам и на тримата тези пет години да ни повлияят положително за остатъка от живота ни и да ни направят по-добри хора.

- Да оцелееш в „Сървайвър“, или в артистичните среди у нас е по-трудно?

- По трудно е в артистичните среди, защото „Сървайвър“ все пак има природа, което е много положително в цялата тази история, докато тук понякога се случват неща, които просто не можеш да повярваш, че се случват. Още от едно време има сериозна несправедливост към актьорите и тя изключително ме е дразнела и затова се опитвам да си извоювам своя независимост от това и мисля, че успях. Актьорите у нас са третирани като най-ниско ниво, въпреки

че точно те са харесвани и обичани от хората, а не директорите, но за съжаление това няма да се промени в България.

- Когато си влюбен, или когато си в любовна депресия ти се получават повече нещата в твоята професия?

- Не ми се получават изобщо, когато съм в любовна депресия, но също така мразя да съм зависим от нещо - от любов, опиати, от връзки, от някаква работа. В момента не съм влюбен и при мен най-добре действа бистрият ум. Много мразя всякаква зависимост и винаги съм се бунтувал срещу това - спрях да пия и да пуша, защото преди ми се е случвало да се напивам и съм регистрирал, че тогава не мога да се контролирам и да кажа - не, край с това! Затова вече не си позволя-

Теодора може да те побърка, но вече съм ѝ свикнал

вам да изпадам в зависимости, въпреки че животът често ме вкарва в подобни моменти, но тогава не съм много продуктивен.

- В детските си години ти си заеквал, след силна уплаха. Кога преодоля този говорен дефект и това беше ли причина за нападки от другите деца, които понякога са жестоки?

- Всичко се случи след тържество в детската градина, където всички бяхме с маски на главата. Имаше и един с маска на вълк, която гледах с голям интерес, но изведнъж той изръмжа доста силно и аз се уплаших и започнах да заеквам. Не си спомням за нападки, или подигравки, но за мен цялата тази работа си беше тежкоба. Като станах втори клас и просто изчезна, както странно се появи, така и си отиде. Преди това сме ходили на врачки и къде ли още не, но не и не, а някак си изведнъж всичко изчезна.

- Успяваш ли да виждаш знаците по пътя, които ти показват правилната посока?

- Все повече се опитвам да го правя. Преди време, когато се пребих с мотора, всичко стана, защото много бързах и исках да покрия едно състезателно време. Случи се в последния ден на годината, като преди това първо спухах гума, после още какво ли не се обърка и направо с триста зора стигнах до Гърция, където се пребих като животно и вече знам, че тази истеричност да преследваш нещо е напълно ненужна. Когато има такива неприятни дребни пречки - те ти подсказват, че може би трябва да се откажеш, или да отложиш нещата, защото нищо не е на всяка цена.

- В какво вярваш?

- Вярвам, че всеки е господар на съдбата си и определя какъв да бъде и по какъв начин да живее. Вярвам в собствените сили на човек и в това, че всеки си е виновен за всичко, дори и за болестите, но това е неприятна тема. Също така съм уверен, че всеки може, ако има достатъчно сили и енергия да промени живота си към хубаво.